

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

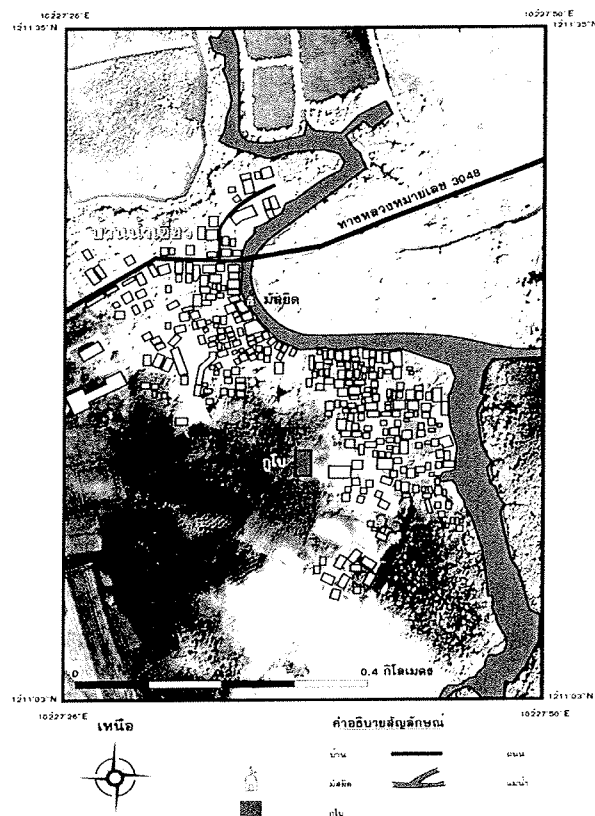
ลักษณะภูมิประเทศ

บ้านน้ำเขียว มีพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ติดทะเล มีป่าชายเลนที่มีความอุดมสมบูรณ์อยู่เป็นจำนวนมาก มีคลองขนาดใหญ่ไหลผ่าน ซึ่งคลองนี้มีต้นกำเนิดอยู่ที่เขาวังปลา อยู่ระหว่างอำเภอแหลมงอบและอำเภอเมืองตราด เมื่อถึงฤดูน้ำหลาก น้ำในคลองจะไหลเชี่ยวมาก ชาวบ้านจึงเรียกว่า คลองน้ำเขียว ไหลผ่านกลางหมู่บ้าน น้ำเขียวลงสู่ทะเลอ่าวไทยทางใต้ที่บ้านปากคลอง ตำบลหนองโสน อำเภอเมืองตราด ซึ่งชาวบ้านใช้เป็นแหล่งประมงพื้นบ้านและใช้เป็นเส้นทางออกทะเลเพื่อทำการประมงจนถึงทุกวันนี้

ลักษณะภูมิอากาศ

ภูมิอากาศแบบร้อนชื้น ช่วงฤดูฝนยาวนาน ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า ฝนแปด แดดสี่

แผนที่บ้านน้ำเขียว อำเภอแหลมงอบ จังหวัดตราด

การคมนาคม

การคมนาคมทางบก

- ถนนทางหลวงแผ่นดินสายตราด-แหลมงอบ (หมายเลข 3148) ผ่านกลางชุมชนน้ำเขียว ไปยังอำเภอแหลมงอบ (เกาะช้าง)

การคมนาคมทางน้ำ

- มีคลองที่ใช้เป็นทางสัญจรทางน้ำ คือคลองน้ำเขียวไหลออกสู่อ่าวไทย มีท่าเทียบเรือเอกชน 1 แห่ง คือ ท่าเทียบเรืออรุณี

ประชากร

อาชีพ

- อาชีพหลักของชาวชุมชนน้ำเขียว คือ ประมง เกษตรกรรม รับจ้าง

ศาสนา

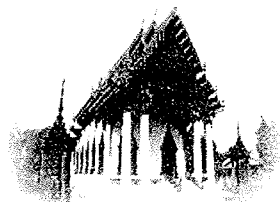
- ประชาชนนับถือศาสนาพุทธ 50% และศาสนาอิสลาม 50% ของจำนวนประชากรทั้งหมด

ความเป็นชุมชนมีได้หลายลักษณะ แต่ละลักษณะก็มีความแตกต่างกันออกไปทั้งในแง่ประวัติศาสตร์ เป้าหมาย วิธีการ นอกจากนี้ ความเป็นชุมชนก็ไม่ได้มีลักษณะที่ตายตัว แต่มีความลื่นไหล เปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับพลวัตของสังคมในแต่ละยุคแต่ละสมัย (ณรงศ์ 2544) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าสังคมจะมีพลวัตไปในลักษณะใดก็ตาม ชุมชนก็ยังคงมีความสำคัญในฐานะที่เป็นพันธะแห่งความร่วมมือกันของมวลสมาชิกในการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้เกิดแก่ชุมชนและสังคมโดยรวมด้วยความที่เป็นชุมชนเก่าแก่ และเป็นชุมชนมีเอกลักษณ์ แลยังเป็นชุมชนใกล้ปากอ่าว ทำให้น้ำเขียวมีสิ่งที่น่าสนใจ ทางการท่องเที่ยวหลายจุดด้วยกัน ซึ่งศาสนสถานที่สำคัญของชุมชนน้ำเขียว คือ

มัสยิดอัลกุบรอ: เป็นมัสยิดเก่าแก่แห่งแรกของภาคตะวันออกมีอายุกว่า 200 ปี สร้างโดยชาวมุสลิมที่อพยพเข้ามาในสมัยรัชกาลที่ 3 เดิมทีนั้นมัสยิดอัลกุบรอสร้างขึ้นแบบง่ายๆ ใช้ไม้ไผ่ทากเป็นเขต 4 ด้าน หลังคามุงด้วยใบปรงสานเป็นตับเหมือนตับจาก จากนั้นก็มีการปรับปรุงเรื่อยมา กลายเป็นมัสยิดรูปทรงสมส่วนอย่างที่เห็นในปัจจุบัน ที่ตั้งตระหง่านโดดเด่นอยู่ริมคลองน้ำเขียว ให้ผู้ที่สัญจรผ่านไปมา มองเห็นแต่ไกล

มัสยิดมีความสำคัญต่ออิสลามมิชน เนื่องจากเป็นสถานที่ประกอบศาสนกิจและประชุมพบปะระหว่างผู้คนในชุมชน มีสถานภาพคล้ายกับวัดของชาวไทยพุทธ มัสยิดยังเป็นศูนย์กลางของชุมชนมุสลิมในแต่ละแห่ง เป็นสถานที่ปฏิบัติศาสนกิจร่วมกัน ได้ทำความรู้จักกัน ได้ปรึกษาหารือกัน เพื่อให้เกิดความรักใคร่สามัคคีหรือความเป็นปึกแผ่นขึ้นในสังคม ตั้งแต่ในระดับครอบครัว ชุมชนเล็กๆ ตลอดจนถึงการรวมกลุ่มประชาชาติไทยในโลก (อุมมะฮฺ) (เสาวนีย์ 2535)

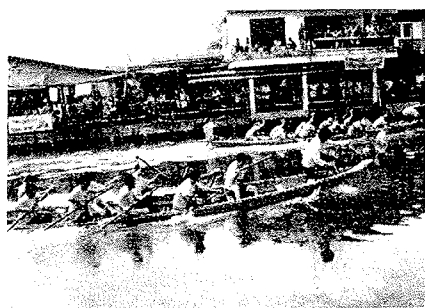

วัดน้ำเขียว: เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวไทยพุทธ ตั้งอยู่ที่ ม.1 บ้านท้ายเขา (ตรงข้ามโรงเรียนอนุบาลวัดน้ำเขียว) วัดแห่งนี้ได้มีการบันทึกไว้ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 28 ว่า เดิมชื่อ วัดอินทาราม เป็นวัดที่รัชกาลที่ 5 เคยเสด็จมาประทับใน ร.ศ.130 วัดน้ำเขียว ได้รับการคัดเลือกจากสำนักพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างประจำปี 2548 ภายในวัดมีพระอุโบสถรูปทรงสวยงาม มีพระบรมสารีริกธาตุ และพระประจำวันเกิดปางต่างๆ ให้พุทธศาสนิกชนกราบไหว้บูชา

สถาบันศาสนาเป็นสถาบันหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการยึดเหนี่ยวจิตใจของคนในสังคมให้ประพฤติปฏิบัติชอบอยู่ในหลักคำสอนของศาสนา สามารถทำให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ทำให้อยู่ร่วมกันด้วยความรัก มีความสุข ความสามัคคี ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความเมตตากรุณาซึ่งกันและกัน ศาสนาทุกศาสนาจะมีผู้ประกาศศาสนาและมีสาวกเป็นผู้นำในการเผยแพร่หลักธรรมคำสอนของศาสนานั้นๆ ในอดีตคนบ้านน้ำเขียวพูดภาษาเขมรได้ แม้แต่คนหนุ่มสาววัยรุ่นส่วนมากในเวลานั้นก็ยังพูดได้ เป็นภาษาเขมรที่พูดกันในเกาะกง แต่ไม่ปรากฏว่าคนบ้านครัวอ่านหรือเขียนหนังสือเขมรได้ เนื้อหาที่พูดกันจึงเป็นภาษาพื้นๆ ไม่ลุ่มลึกหรือแตกฉาน

ประเพณีแข่งขันพายเรือประจำปี

จัดขึ้นในช่วงเดือนพฤศจิกายน หรือช่วงหลังวันถือศีลอด (รอมฎอน) ของชาวมุสลิม จัดขึ้นบริเวณริมคลองน้ำเขียว มีเอกลักษณ์คือ การพายเรือด้วยลำไม้ไผ่แทนการใช้ไม้พาย

การแข่งขันเรือพาย ด้วยลำไม้ไผ่อันเป็นเอกลักษณ์ของตำบลน้ำเขียว ซึ่งชาวตำบลน้ำเขียวได้ร่วมกันจัดการแข่งขันสืบทอดกันมา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันโดยจะจัดขึ้นหลังวันตรุษอีดิลอัฎฮา (วันออกฮัจญ์)

จากคำบอกเล่าของปราชญ์ชาวบ้าน ชาวมุสลิมบ้านน้ำเขียว กล่าวว่า การแข่งขันเรือพายด้วยลำไม้ไผ่ที่จัดขึ้นนี้สืบเนื่องมาจากในอดีตเมื่อใกล้ถึงวัน ตรุษอีดิลอัฎฮา กลุ่มผู้นำศาสนาชาวมุสลิม และประชาชนจะต้องพายเรือ ออกไปดูเดือนที่ปากคลองน้ำเขียว เพื่อที่จะกลับมาประกาศให้ประชาชนในพื้นที่ได้ทราบว่าในคืนที่เห็นเดือนจะถือว่าเป็นวันออกฮัจญ์ โดยในการพายเรือ ได้ใช้ลำไม้ไผ่แทนการใช้

มวย และได้มีการปฏิบัติสืบทอดกันมาจนกลายมาเป็นประเพณีการมวยเรือด้วยลำไม้ไผ่ ซึ่งนับว่าเป็นเอกลักษณ์ของชาวบ้านน้ำเขียว

สำหรับการจัดการแข่งขันเรือพายไม้ไผ่ จัดขึ้นเพื่อร่วมสืบสานประเพณีการแข่งขันเรือพายด้วยลำไม้ไผ่ เป็นการส่งเสริมการออกกำลังกายของประชาชนในพื้นที่เสริมสร้าง ความรัก ความสามัคคีของประชาชนในพื้นที่ และเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในบ้านน้ำเขียว และเผยแพร่ประเพณีการแข่งขันเรือพายให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย

การแข่งขันแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประเภทประชาชนชายมืออาชีพ ประเภทประชาชนชายมือสมัครเล่น ประเภทประชาชนหญิง นอกจากนี้การแข่งขันกองเชียร์ ได้มีการเปิดรับสมัครบุคคลทั่วไปไม่จำกัดภูมิฐานะเข้าแข่งขันได้ทุกประเภท

ชาวจามในไทย

ชาวจามเข้ามาในดินแดนไทยตั้งแต่สมัยอยุธยา ชาวจามเหล่านี้จะถูกกวาดต้อนมาจากดินแดนของตนเอง (เวียดนามปัจจุบัน) ตั้งแต่สมัยพระเจ้าชัยวรมันที่ 7 แล้วตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณทลของนครธม จนเมื่อถูกเจ้าสามพระยาโจมตีจึงเริ่มถูกกวาดต้อนมาอยู่อยุธยา ในช่วงสงครามคราวเสียกรุงครั้งที่สอง ชุมชนชาวจามนี้ก็เป็นกำลังส่วนหนึ่งในการสู้รบกับการรุกรานของพม่าด้วย แต่ภายหลังการเสียกรุง ชาวจามที่เหลือรอดได้เข้าสวามิภักดิ์กับพระเจ้ากรุงธนบุรี และได้ตั้งถิ่นฐานที่บ้านครัวในรัชกาลพระเจ้ากรุงธนบุรี มีการรุกรานเขมรและกวาดต้อนครอบครัวจามมาเพิ่มเติมที่บ้านครัวเพิ่มอีก

ในสงครามเก้าทัพ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชได้มีการเกณฑ์เชลยศึกกองทัพพม่าไปต่อสู้กับพม่าจนได้รับชัยชนะ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานที่ดินผืนหนึ่ง เพื่อให้ทำมาหากินอยู่รวมกันเป็นหมู่บ้านนอกเขตพระนคร โดยมีต้นไม้ใหญ่เป็นแนวเขต และมีร่องน้ำลำกระโดงตามธรรมชาติไหลผ่านริมคลองมหานาคและคลองแสนแสบ คือ หมู่ชนบ้านครัว เขตปทุมวันในปัจจุบัน

หลักฐานที่ปรากฏชัดเจนเกี่ยวกับชาวจามตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นต้นมา ที่บ้านครัวเป็นแหล่งที่อยู่ของขุนนางและทหารเรือของกรมอาสาจาม ภายใต้การนำของ พระยาราชวังสัน (บัว) ชาวบ้านครัวมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง หญิงชาวจามมีความชำนาญในเรื่องการทอผ้าไหมมาก หญิงบ้านครัวจึงทอผ้าเป็นหัตถกรรมในระยะแรก เพราะตามประเพณีดั้งเดิมของชาวจามจะทอผ้าเอาไว้ใช้เองในครอบครัว

อีกกลุ่มหนึ่ง ลงเรือมาขึ้นปากอ่าวลำคลองท่าตะเภา และปากอ่าวคลองน้ำเขียว อยู่ตำบลน้ำเขียว อำเภอลำลูกเกด จังหวัดตราด อีกกลุ่มขึ้นปากน้ำระยอง และกลุ่มที่สามไปถึงกรุงเทพฯ กลุ่มนี้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานที่ดินให้อยู่ที่บ้านครัว เขตปทุมวัน มาจนทุกวันนี้

ชาวมุสลิมที่เข้ามาตามลำคลองน้ำเขียว ได้มาตั้งบ้านเรือนอยู่บริเวณป่าชายเลน ซึ่งมีชาวไทยอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ได้สร้างบ้านเรือนขึ้นง่ายๆ เมื่อสร้างที่พักแล้วได้ร่วมกันสร้างสุเหร่าเพื่อใช้ประกอบพิธีทางศาสนา โดยใช้ไม้โกงกาง มาปักเป็นเขต 4 ด้าน หลังคามุงด้วยใบปรงนำมาสานเป็นตับเหมือนตับจาก มุงกันแดดกันฝน ต่อมาเมื่อตั้งหลักแหล่งแน่นอนแล้วได้ต่อเติมสุเหร่าให้มีสภาพดีขึ้นจนถึงปัจจุบัน โดยมีได้เคลื่อนย้ายจากที่ตั้งเดิมแต่อย่างไร

บทสรุป

ชุมชนบ้านน้ำเขียวจึงเป็นชุมชนที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน นับได้ว่าเป็นชุมชนที่มีประวัติศาสตร์ร่วมสมัยกับกรุงรัตนโกสินทร์ และยังปรากฏร่องรอยทางประวัติศาสตร์อยู่บ้างแต่ภาษาเขมรที่คนบ้านน้ำเขียวเคยพูดกันก็จะสูญหายไป เพราะคนรุ่นใหม่ไม่รู้จักภาษาเขมรแล้ว และคำว่า “จาม” ก็จะปรากฏให้เห็นความสำคัญในแง่ประวัติศาสตร์เท่านั้น อนึ่งนอกจากชุมชนบ้านน้ำเขียวซึ่งเป็นชุมชนมุสลิมเชื้อสายจามแล้ว ยังปรากฏว่ามีมุสลิมเชื้อสายจามอยู่ที่ชุมชนบ้านครัว ราชเทวี มีสยิดวัดสุวรรณ ถนนเจริญนคร เขตคลองสาน และ ชุมชนมุสลิมบ้านพุมเรียง อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี (เสาวนีย์ จิตต์หมวด, 2531)

อนึ่ง คนในชุมชนบ้านน้ำเขียวมีความรักใคร่กลมเกลียวกัน ชาวอิสลามยังคงรักษาประเพณีของตนไว้อย่างเหนียวแน่น มีการดำเนินชีวิตโดยทั่วไปผสมผสานกลมกลืนกับชาวไทยดั้งเดิม ไม่มีความขัดแย้งกันทางศาสนา

สิ่งที่น่าสนใจ คือ ชุมชนบ้านน้ำเขียวเป็นชุมชนที่มีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน เป็นแหล่งวัฒนธรรม จึงควรที่จะรักษาชุมชนแห่งนี้ไว้เพื่อเป็นแหล่งศึกษาประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของชนชาติจาม เพื่อให้ลูกหลานได้ศึกษาต่อไป

การศึกษาชุมชนมุสลิมจามในประเทศไทยสามารถใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศไทยสืบเนื่องมาเป็นเวลานานและเป็นชุมชนที่สามารถพึ่งพาตนเอง ชุมชนในลักษณะนี้อาจจะหลงเหลืออยู่น้อยมากปัจจุบันชุมชนดังกล่าวกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคโลกาภิวัตน์ จึงเป็นเรื่องน่าสนใจว่าชุมชนมุสลิมจามแห่งนี้ จะสามารถปรับตัวท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม เพื่อความอยู่รอดของสังคมต่อไปได้อย่างไร

บรรณานุกรม

- จารุวรรณ โล่ห์วีระ และณอง บัฟพี "บ้านครัว: อดีตอันรุ่งโรจน์หรืออนาคตจะดับสูญ?" ศิลปวัฒนธรรม 13, 10 (สิงหาคม 2535); 176-186.
- ณัฐพงศ์ จิตรนิรัตน์. (2544.). ชุมชนศึกษา: การศึกษาชุมชนในยุคหลังสมัยใหม่=Post modernism: "ชุมชนทำให้ความโดดเด่นอย่างว่างมลายหายไป," สงขลา: การผลิตเอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ดิเรก กุลสิริสวัสดิ์. "พวกจาม และ แยกบ้านครัว," อัล-หุดา ตุลาคม, 2532, 42-45.
- ทิพากรรวงค์มหาโกษาธิปไตย (ข้า บุนนาค), เจ้าพระยา. (2504). พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์
- รัชกาลที่ 3. พระนคร: องค์การค้าของคุรุสภา.
- "ปัญหาประวัติศาสตร์ เรื่อง อาณาจาม" ศิลปวัฒนธรรม 21, 7 (ตุลาคม 2543); 27-39.
- พลับพลึง คงชนะ, จงกลณี คงชนะ. (2538). บันทึกการเดินทางเยือนถิ่นจาม. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พลับพลึง คงชนะ. 2539, "ชนชาติจาม: รอยต่อของอารยธรรมที่สูญหายบนแผ่นดินเวียดนาม" THE EARTH. 2 (19); 99-109.
2542. "พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ชุมชนจามอยุธยา" วารสารประวัติศาสตร์. 67-80.
- พรทิพย์ อุศุภรัตน์ และเสาวภา พรสิริพงษ์ "ชุมชนแยกจามที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในกรุงเทพฯ" ภาษาและวัฒนธรรม 8, 1 (มกราคม-มิถุนายน); 18-20.
- ยศ สันตสมบัติ. (2551). อำนาจ พื้นที่ และอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์: การเมืองวัฒนธรรมของชาติในสังคมไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร(องค์การมหาชน).
- เสาวนีย์ จิตต์หมวด. (2531). กลุ่มชาติพันธุ์: ชาวไทยมุสลิม. กรุงเทพฯ: กองทุนสง่าารุจิระอัมพร. (2535). วัฒนธรรมอิสลาม. กรุงเทพฯ: กองทุนสง่าารุจิระอัมพร.
- เสาวภา พรสิริพงษ์ พรทิพย์ อุศุภรัตน์ และดวงพร คำณูนวัฒน์ (2532). การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับชุมชนบ้านครัวเหนือ (บ้านแยกครัว): กรณีศึกษา สภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Abdul- Halim. "Muslims in Indo-China." Al-Nahdah: A quarterly magazine of the Religious Islamic Da'wah Council of Southeast Asia and the Pacific. 3, 1 (January-March 1983); 37-43.

- Baffie, Jean "Bann Khrua, Village de Bangkok? Question de l'origine et probleme d'identite de la population cham" n.d., n.p.
- Can, Van. "An aspect of reborn Kampuchea: The community of surviving Muslims." *Vietnam Courier*, 4 (1982); 28-31.
- Hemmet, Christine. (1995). *Montagnards des pays d'Indochine dans les collections du Musée de l'Homme*. Boulogne-Billancourt: Sépia.
- Kiernan, Ben. (October-December 1988) "Orphans of Genocide: The Cham Muslims of Kampuchea under Pol Pot," in *Bulletin of Concerned Asian Scholars*. 20 (4): 2-33.
- Maspero, G (1928). *Le royaume de Champa*. Paris: Oest.
- Reid, Anthony. (1988). *Southeast Asia in the Age of Commerce, 1450-1680. Vol.I: The Lands below the Winds*. New Haven, Yale University Press, 1988.
- (1993). *Southeast Asia in the Age of Commerce, 1450 1680. Vol.II: Expansion and Crisis*. New Haven, Yale University Press.
- (1999). *Charting the Shape of Early Modern Southeast Asia*. Chiang Mai: Silkworm Books.
- Scupin, Raymond. "Historical, Ethnographic, and Contemporary Political Analyses of Muslims." *SOJOURN*, 10, 2 (1995); 301-328.
- Taylor, Philip. 2007 *Cham Muslims of the Mekong Delta: Place and Mobility in the Cosmopolitan Periphery*. Singapore: National University of Singapore Press.
- Willoughby, Jay. (1999) "The Cham Muslims of Vietnam." *International Institute for the Study of Islam in the Modern World Newsletter*. 2: 14.

The Thai Muslims and Participation in the Democratic Process Since 1932

Dr. Imtiyaz Yusuf
Graduate School of Philosophy and Religion
Assumption University
Bangkok, Thailand

Abstract

Thailand is a country where Buddhist political culture forms and shapes all activities in the country. This is reflected in the functioning of the Thai polity where the administrative structure functions in a secular pattern while the ideological dimension of the state is rooted in a religious/Buddhist political culture. Non-Buddhist minorities in Thailand such as Muslims and others are allowed free space to practice, express and make religious demands in the political arena of the country. The semi-secular and semi-democratic model of Thai political system has allowed the Thai Muslim minority to define, shape and build their own communal development within Thai polity. Hence, the social-political relations between the Thai Muslims and Thai Buddhists is that of mutual religious coexistence. The Thai Muslim community is a varied one. Broadly, there are two types of Muslims in Thailand: the Thai-speaking integrated Muslims found in the upper South, Central, North and northeastern parts of Thailand and the unintegrated Malay-speaking Muslims of the deep southern provinces of Pattani, Yala and Narathiwat. Yet they all have engaged in the democratization process of Thailand since its becoming a constitutional monarchy since 1932. This paper looks into how the Thai Muslim minority had engaged in Thai democracy from the point of view of their religious identity in a Buddhist majority country.

Introduction

Thailand is a country where Buddhist political culture forms and shapes all activities in the country. This religious base of Thai political culture allows free space for religious groups in the country to practice, express and make religious demands in the political arena of the country. This is evident from the religious dimension of political activities that take place in the country. In the context of such political framework, Thai state allows for and also respects politico-religious activities engaged in by its citizens conducting within the framework of Thai constitution. This is reflected in the functioning of the Thai polity where the administrative structure functions in a secular pattern while the ideological dimension of the state or the polity is rooted in a religious/Buddhist political culture.

The Thai political system has been described as a constitutional monarchy in the form of a 'secularized Buddhist polity' with a 'stable semi-democratic' political system.ⁱ Thailand follows the communitarian democracy model, 'a ... process ... characterized by stability, peace and order, the upholding of shared moral and cultural values, and the priority of communitarian interests.'ⁱⁱ This model has allowed the Thai Muslim minority to define their own communal development. The use of the term minority here is defined as, "a group that is numerically smaller in relation to the rest of the population, it is non-dominant to the extent that its values are either inadequate or not represented in the public sphere or in the constitution of societal norms, it has characteristics which differ from the majority group and more importantly, it wishes to preserve these characteristics."ⁱⁱⁱ Meanwhile, the social-political relations between the Thai Muslims and Thai Buddhists is that of mutually religious.

Thailand has successfully managed to produce a national Thai identity based on commonality of language, socio-cultural tolerance and assimilation with a growing economy. Yet underneath this public face lies a variety of religio-cultural identities positioned along ethnic lines.

The Thai Muslim community is a varied one. Broadly, there are two types of Muslims in Thailand: the Thai-speaking integrated Muslims found in the upper South, Central, North and northeastern parts of Thailand and the unintegrated Malay-speaking Muslims of the deep southern provinces of Pattani, Yala and Narathiwat. Hence there are an integrationist/pluralist and a separatist tendencies in Thai Muslim community. Both of these groups interpret Islam differently, with the former seeing itself as part of a Buddhist

multi-religious country where Islam is the religion of a minority community; the latter views Islam as secondary to a larger ethno-linguistic identity in a part of the country which was incorporated into Thailand.

This paper looks into how the Thai Muslim minority had engaged in Thai democracy from the point of view of their religious identity in Buddhist majority country. This paper finds that the Thai Muslims have engaged fully in the Thai political space making use of and benefiting from Thai democratic political space to express their demands and engaging as equal citizens of the country. And this has enabled them to maintain their religious identity and cultural rights within a democratic framework.

Methodology

This research is conducted within the perspective of studying religion combined with political science. The objective is to understand Thai Muslim participation in the Thai democratic political process since 1932, when Thailand became a constitutional monarchy.

It is a study of Thai election history in relation to the case of Thai Muslims. It tell us about the factors that affect Thai Muslim political preferences at the ballot box and how they change.

The methodology used in the paper benefits from the works V. O. Key Jr such as *The Responsible Electorate*^{iv} which stresses that voters vote according to their political reason for issues they hold important and thus they elect candidates who they believe can deliver them. The Thai Muslim election behavior as shown in this article operates along these lines.

The analysis of the data presented in this paper is also based on two others works on Thai political worldview and electoral behavior. Firstly, that of the Thai historian Nidhi Eoseewong has concluded that the political worldview of the Thai populace at the national operates along, "Thai Cultural Constitution" centered around the concepts of monarchy, Buddhism, power and opposition, military, members of parliament and law which shapes cultural constitution which cannot be destroyed or amended easily^v And secondly, Andrew Walker's concept of "rural constitution" as presented in his study of electoral politics and electoral behavior in a northern Thai village.^{vi} Walker holds that rural constitution made up of local values and logic influence electoral behavior of the rural

populace. In light of above two studies, this article contends that “ethnoreligious constitution” of Malay Muslim identity shapes and influences electoral behavior pattern in deep southern Thailand. As a sub-political culture in Thailand the ethnoreligious constitution of the Malay Muslims is centered around the concepts and institutions of Malay ethnic identity, *Jawi* language, the *pondok*³ religious educational institution and the religion of Islam. The Thai state’s political understanding and accommodation of the role of these concepts and institutions or encroachment upon them has shaped the electoral behavior of the Malay Muslim populations in the deep southern Muslim majority provinces. As expressed through their choice of the politician or political party best represents them at the national level.

While in the case of Thai Muslim politicians elected to represent multireligious constituencies in the rest of the country, their election is the result of the shapes of urban or rural constitutions of their constituencies.

Background

As per the new 2007 constitution, Thailand’s National Assembly or *Ratha Sapha* is made of two chambers viz., the *Saphaputhan Ratsadon* - House of Representatives it has 500 members, 400 of which are elected from single member constituencies and 100 by proportional representation. They are elected for a four year term. The upper house, *Wuthisapha* - the Senate has 150 members, 76 are elected, one from each province and 74 senators are appointed by a selection panel.

Since the 23 December 2007 general election, Thailand has witnessed the rise and fall of two governments. Those of Samak Sundaravej (January 29, 2008 - September 9, 2008) and Somchai Wongsawat (September 18, 2008 - December 2, 2008) led by the Palang Pracha Chon - People’s Power Party (PPP) which won with a majority of 233 seats out of total parliamentary seats of 400. Samak government was removed from office on 9 September 2008 by the Constitutional Court of Thailand upon complaints lodged by the Senators and the Election Commission of Thailand. He was succeeded by Somchai Wongsawat. Somchai lost his office on 2nd December 2008 after the Constitutional Court dissolved the ruling PPP along with three other parties of the government coalition. In face the political vacuum, the then opposition Democratic Party was able to form a new government on 6 December 2008 when a political faction formerly aligned to PPP crossed over to support Democrat bid for government. Present Thai government is led by

Prime Minister Abhisit Vejjajiva of the Democrat party elected on 15 December 2008. The former members of the PPP party have now regrouped under the Puea Thai Party^{*} For Thai Party (FTP) and are now in the opposition.^{vii}

Before the 2007 election, Thailand was ruled by an interim government led by Prime Minister Sarayud Chulanont. The interim government was installed by the Council for National Security (CNS) led by General Sonthi Boonyaratkalin who led a military coup against the elected Thaksin Shinawatra government in September 2006. The coup leaders cited the following reasons for staging the coup, viz., corruption, national disunity in light of unrest in the south, nepotism, abuse of power and insults made to the monarchy.

Since becoming a constitutional monarchy in 1932 until now, Thailand has held twenty three general elections but only those of 1946, 1975, 1976, 1992 and 2007, were held in a democratic atmosphere marking major change in the style of government. Elections in other years were mainly instruments to legitimize military led governments.^{viii} In recent history, the 1992 election and the 1997 drafting of what was known as the "People's Constitution" were seen as marking Thailand's entry into full democratic phase, but it was not to be so in view of the pulls between different centers of power. It has been remarked that since 1992 Thailand has embarked upon "a political system in which the military and bureaucratic forces largely determine the role as well as the mode of participation of the non-bureaucratic forces."^{ix} It is a system in which the Parliament "is only now becoming a new source of power, struggling to institutionalize its legitimacy."^x But this process of establishing the legitimacy of the Parliament has been disrupted many times in the past history due to military coups and more recently in September 2006 when the military overthrew the democratically elected Thaksin government and abrogated the 1997 constitution.

Thai Model of Democracy

The Thai model of democracy in spite of its political language is unlike the Western-style bourgeois liberal democracy. It has been described as a local model of democracy invented by rice eating Thais.^{xi}

The election of Thaksin Shinawatra led Thai Rak Thai party to power in 2001 which ruled till 2006, there was a rapid change and transformation of the Thai political model. Thaksin introduced swift changes that affected economy, public health, education,

energy, social order, drug suppression and international relations. His three most popular policies were low interest loan to the farmers in the rural areas, mega development projects and 30 Baht cheap universal healthcare.

Thaksin style of CEO type led government led him to engage in authoritarian political practice. This change in the Thai model of democracy led it be termed as "Democratic Authoritarianism."^{xii}

Similar type of epithet of "Authoritarian Democracy" was employed by Prof. Chaiwat Satha-Anand to describe Thaksin regime's use of force in dealing with the reemergence of southern Thailand insurgency in 2004. According to Chaiwat, democracies are affected by rise of violence and in their need to maintain security they tend to become authoritarian. Authoritarian democracy is marked by features of absence of political solutions, sacrificing of the rights of ordinary citizens, punishing and silencing of civil society groups. Thailand assumed this model of democracy during the Thaksin era in relation to both politics at the center of power and also in relation to the insurgency in the South. It turned barbaric.

In the past, a military dictatorship which unleashes its force on unarmed demonstrators have easily lost the legitimacy. But it is more complicated when that violence against citizens is unleashed by a properly elected government with popular mandate to continue to fight drug wars, global terrorism, or separatist movements. In this sense, authoritarian democracy is an attempt to serve as an expression for the present condition of democracy as it really is in all its complexities when touched by the curse of violence.^{xiii}

Thai Muslims in Thai Democracy and the Present Face of Thai Muslim Political Participation

In terms of religious demography, Thailand is majority Buddhist with Islam as a major minority religion. Thailand is also currently facing separatist violence in its deep southern ethnic Malay-Muslim provinces.

In a multi-ethnic and multi-religious country with a total population of 65 million people,^{xiv} the Thai Muslim population is about 5-7 million, making approximately 7.5% of the population.^{xv} The mono-ethnic Malay Muslims of the deep South constitute about 44% of the total Thai Muslim population.^{xvi} The Thai Muslims residing in the rest of the country

are multi-ethnic. The spread of Thai Muslims all over the country represents the variety within Thai Islam which is internally divided along ethnic lines and also, more recently, along sectarian lines following the arrival of Islamic puritanical trends from South Asia, the Middle East and other countries of the region. Recently, a Thai Shia Muslim community has also emerged.

Since the adoption of the model of constitutional monarchy in 1932, the Thai political system has undergone major shifts, advances, and setbacks along the democratic path.^{xvii} Yet, Thai Muslims have engaged in this democratic process since 1932. It is interesting to note here, that in spite of the presence of a Malay-Muslim based ethno-religious insurgency movement in the South. This is unlike other similar situations in the world where separatism means boycotting of the national political process.

Thai Muslims are of the view that democracy, more than secularism, is the best guarantee for equality in a multi-ethnic and multi-linguistic state such as Thailand. For while there maybe disagreement on the meaning of secularism, this should not affect the concept of democratic equality - democratic equality means provision for political and economic equality.^{xviii} The term democracy is not used here in the sense of mode of governance but in the sense of giving equal "status to the person, howsoever ordinary he or she maybe, as someone who matters in the decision-making process. More importantly, it gives this status to all individuals."^{xix}

Insistence on constitutional guarantees and demand for democratic equality protects Thai Muslim community from what J. S. Mill termed as, "tyranny of the majority"^{xx} or from majoritarianism thereby making political integration possible.

Thai Muslims participation in the democratic process is directed towards achieving the objective to attain, maintain and strengthen their religious and cultural rights, for freedom to practice and maintain cultural rights is intrinsic to democracy. And this has been instituted in Thailand through institutionalization of the right to resort to personal Islamic law in the five southern provinces of Songkla, Satun, Pattani, Yala and Narathiwat.

Over the decades, the Thai government has also adjusted its policies to the religio-cultural demands of the Muslim community, for example, Muslim women are allowed to wear the *hijab*, or Muslim headscarf, in pictures for official documents such as identity cards and passports, at official places of work, etc. The government has also

facilitated travel arrangements for the Thai pilgrims to the annual Hajj in Saudi Arabia, granted official holidays in the south for the celebration of religious festivals such as the *'Id al-Fitr* and *'Id al-Adha*. The state has supported the organization of annual official *Mawlid* celebration (i.e. the birthday of the Prophet) and grants *halal* certification to products from Thai food industries. Furthermore, the government has installed and recognizes the office of the *Chularajmontri - Shaikh al-Islam* as the official head of the Thai Muslim community, including the Central Islamic Committee of Thailand and the Provincial Councils of Islamic Affairs, which manage Muslim affairs at the national and provincial levels as an evidence of the institutionalization of group rights.

The political engagement and expressions by Thai Muslims from all over the country, especially in relation to their religious, cultural, and group concerns both at the national and international levels, have been expanding over the decades. Amidst all the political developments, pro-democracy Thai Muslims have acquired their own political space which has over the years allowed them to express their cultural and religious concerns on the Thai political stage. The Thai Muslim minority participated in the national political process both during the country's democratic and non-democratic eras. This engagement has earned Thai Muslims recognition within the political system. Thai Muslim politicians have represented different political parties in the various parliamentary elections. Thai Muslim integration into the political system is reflected through the number of Muslims politicians who have contested and won elections for local provincial and national Parliamentary seats not only in the South but also in mixed constituencies across the country in provinces such as Yasothon, Ubon Ratchani and Surin in the northeastern majority Buddhist part of the country.

Majority of Thai Muslims see no contradiction between their religious affiliation with Islam and their status as Thai citizens. In fact, many are proud of it and feel free to identify with their national status. They view the role of being a good citizen as being compatible with the social teachings of Islam. Thai Muslims have also enthusiastically joined the 2006-2007 celebrations honoring King Bhumibhol's 60th year of ascension to the Thai throne and also his 80th birthday celebrations on 5 December 2007.

Being a religious minority, Thai Muslims have initiated several activities relating to the maintenance and promotion of Muslim religious and cultural activities. However, in the deep South there are demands for the recognition of ethnic, linguistic and cultural

identity of southern Muslims and addressing of their political complaints with a sense of justice.

Thai Muslim Ministers Since the Emergence of the Constitutional Monarchy Era in 1932

Thai Muslim politicians have participated in the Thai democratic elections since the inception of the era of constitutional monarchy in 1932.

Few Thai Muslims were also members of the part of the *Khana Ratsadon* - People's Party led by Pridi Phanomyong (1900-1983) which was responsible for turning Thailand into constitutional monarchy and also in the then underground *Seri Thai* or the Free Thai Movement which resisted Japanese occupation during World War II. The Muslim participants in these two movements included Chaem Phromyong, (1910-1989) and Mr. Banchong Sicharun, two prominent Thai Muslim politicians from Bangkok, who were close associates of Pridi Phanomyong who later on became Prime Minister in 1946. Pridi appointed Chaem Phromyong as the first *Chularajmontri* under the Islamic Patronage Act of 1945. The main function of the *Chularajmontri* was to help resolve tensions in the deep South by assisting in the integration process of the southern Malay Muslim provinces into Thai nation. Chaem Phromyong held the office of the *Chularajmontri* for two years (1945-47) and fled with Pridi to China when Pridi's government was overthrown through the military coup led by Phibun Songkram (1948-1957).

The first Thai Muslim to be appointed to the Thai cabinet since the establishment of era of constitutional monarchy was Phya Samantharathaburin also know as Tui Samantharath or Bin Abdullah (1871 - 1963) from Satun province in southern Thailand. He was appointed as a cabinet minister twice by Prime Minister Phya Phahonpayuhasena during the fifth and seventh Assembly terms between 1933-1934 and 1937 respectively.

Another prominent Muslim to be appointed to the cabinet was Che Abdullah Langputeh (1898-1986) also from Satun province. He became member of the Thai parliament for five terms between 1943 up to 1973. He was appointed as a minister three times first as a minister in the cabinet of Prime Minister Phibun Songkram between 1948-1949 and as Deputy Minister of Public Health in the cabinet of Prime Minister Pote Sarasin in 1957. And again in the same position during the era of Prime Minister Thanom Kittikachorn in 1958.

Che Abdullah stood up for the defense of the cultural rights of the Malay Muslims and prevented the implementation of harsh government policies from being implemented in Satun. He also served as member of the Central Islamic Committee from

1947 onwards. He is remembered for wearing the *songkok* (Malay hat) in the Parliament and taking time from the Cabinet meetings for performing prescribed Islamic prayers.

Che Abdullah was a pragmatic politician who believed in working for the preservation of the cultural rights of the southern Malay Muslims in the areas of language, personal religious law and religion from within the system. He advised the Thai government to be sensitive to the cultural diversity in the country if it wanted to sincerely solve the problem of southern insurgency. He also called for the recognition of *Jawi* dialect of Malay spoken in southern Thailand as an additional national language.

The Democrat Party which is the oldest existing political party founded since 1945 also had prominent Muslim politicians such as Lek Nana, a Thai businessman from Bangkok who had served as Deputy Foreign Minister in the Government of Seni Pramoj (1975-1976), and as Minister of Science and Technology in 1985 during the term of the Prem Tinsulanonda Government (1980-1988). Lek Nana had also served as Secretary of the Democrat Party during the party leadership of Bhichai Rattakul.

Another member of the Democrat Party Mr. Siddig Shareef was appointed as the Deputy Minister of Education during the reign the earlier mentioned Prime Minister Seni Pramoj for one year in 1976.

The most famous and internationally renowned Thai Muslim politician also from the Democrat Party is Dr. Surin Pitsuwan (1949-) a person of Malay descent from Nakorn Si Thammarat. He was first elected as Member of Parliament in 1986. He served as the Deputy Foreign Minister between 1992-1995 and was Minister of Foreign Affairs between 1997-2001. Dr. Surin is now Secretary General of the regional organization of Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) for a period of five years since 1st January 2008.

Mr. Den Tohmeena (1934-) of Pattani province and the son of the famous Pattani scholar Haji Sulong who disappeared in 1954 has been elected to the Parliament seven times since 1976 and once as a senator. He is Den Tohmeena served as the Deputy Minister of Public Health in the cabinet of Prime Minister Chatichai Choonhavan in 1990-1991 and as Deputy Minister of Interior between 1992-1995 in the cabinet of Prime Minister Chuan Leekpai. Mr. Den Tohmeena and Mr. Wan Muhammad Nor Matta both from the southern provinces of Pattani and Yala respectively along with other southern Malay Muslim politicians founded the *Wadah* political faction in 1988. (More about it below)

In 1996, Mr. Wan Muhammad Nor Matta was elected first as the Speaker of the Parliament and also as the President of the Nation Assembly. He also served in the positions of the Minister of Transport, Minister of Interior, and Deputy Prime Minister in the

cabinet of Prime Minister Thaksin Shinawatra between 2001-2005. And as Minister of Agriculture and Cooperatives in the again in the Thaksin government between 2005-2006.

Another Muslim bureaucrat cum politician from Bangkok, Mr. Aree Wongaraya was appointed as the Deputy Minister of Education in the 2005-2006 Thaksin cabinet. Subsequently, in the interim government led by General Surayud Chulalanont set up after the military coup of 2006, Mr. Wongaraya was appointed as the Minister of Interior.

Thai Muslim Political Parties and Political Faction

Since the emergence of the democratic era in 1932 in Thailand, Thai Muslims have also established political parties with agenda to address Muslim affairs. The first Thai Muslim political party was called "Thai Muslim" founded in 1957 by Haji Prayot Kasuwan it lasted for one year only.

Next came the *Naew Santi* founded by Banchong Sicharun in 1973, it too lasted for a year. The third Thai Muslim political party was *Santipharp* established in 1998 by Amnuay Suwankitborihan, it died in 1999.

And more recently, in the aftermath of the resurgence of southern insurgency a fourth Muslim political party called *Santipharp Thai* or Thai Peace Party was formed in 2006 and it contested the 2007 elections as partner of a bigger party. (More about this below)

The early three parties, unable to win enough votes to carry on eventually died their own deaths. This has led majority of Thai Muslim to opine that the best way they can engage in politics is through aligning with major political parties.

The political engagement of Thai Muslims has also undergone transformation since the rekindling of the democratic process in 1992. In 1988, the Malay speaking politicians from the South formed the *Wahdah* political faction whose priority is to address developmental problems facing the Malay speaking Muslim community. It has been described as an ethnic movement seeking to realize the interests of the Thai Muslims from within the political system.^{xxi} The *Wahdah* sees itself as an independent political group ready to support any political party that promises to pay special attention to developmental issues and problems facing Thai Muslims. Since its inception, it aligned itself with the New Aspiration Party (NAP) in 1990.

The *Wadah* faction is made up of Malay Muslim politicians from the three deep southern provinces of Yala, Pattani and Narathiwat. *Wadah* represents the political interests of the southern Muslims on the Thai political stage, in the past it has been aligned to the NAP of General Chavalit Yongchaiyut, the TRT party of Thaksin Shinawatra and is currently aligned with the ruling *Palang Prachachon* party. The Malay-speaking members representing the *Wahdah* obtained Cabinet posts following the elections of 1992, 1995, 1997 and 2001 in the governments led by the NAP and TRT parties.

Following the re-emergence of southern insurgency in 2004 during the period when *Wahdah* was aligned with the ruling TRT, *Wahdah* leaders were assigned by TRT the responsibility to politically manage the aftermath of the bloody incidents of Krue Se mosque of 28 April 2004 and Takbai deaths of 25th October 2004 when the Thaksin regime resorted to the use of force in the southern crisis. *Wahdah's* public silence about the two incidents led to its losing of the trust of the southern Malay Muslims. As a result all the *Wahdah* politicians lost all their parliamentary seats in the 2005 elections. They were all won by Muslim politicians from the Democrat Party.

Thai Muslims and the Elections of 23rd December 2007

Thai political science professor turned politician Anek Laothamatas has commented that there are two tales of democracy in Thailand, one, portrayed by the rural voters and other by the urban middle class. For the rural folk, democracy is a means to draw the attention of the politicians to themselves and rural matters. Hence, the rural voting pattern is not steered by political ideology, policy issues or national interests. They also place great importance to the politicians who visit them often, address their grievances and bring economically benefiting projects to their areas.

While the voting pattern in the urban centers where there is the concentration of the middle class is guided by voting for candidates who are not corrupt, represent a political ideology of a party and stand up for issues and policies. Hence, the Thai vote bank is divided between those who support interests and those who support principles and policies.^{xxii}

This above observation is true in terms of general nation wide voting pattern in Thailand where the rural vote makes up about 70% of the total. But his observation that voting in Thailand is no more guided by "ethnic or confessional allegiances"^{xxiii} is not true